

Dr. Boros Imre

független

Országgyűlési képviselő

1358 Budapest, Széchenyi I. rkp. 19.

Tel.: (1) 441-5178, Fax: (1) 441-5188

IRÁSBELI KÉRDÉS

Dr. Szili Katalin asszonynak,

az Országgyűlés elnöke

Helyben

Tisztelt Elnök Asszony !

A Házszabály 94. §-ának (1) bekezdése alapján írásbeli kérdést intézek dr. Kóka János gazdasági és közlekedési miniszter úrhoz:

Lesz-e lehetőség az aktív táj-rehabilitációra II. ?

Tisztelt Miniszter Úr !

Fenti címen hivatalos úton tettem fel kérdést 2004. november 29-én, amire a PT/489/2004 sz. alatt december 20-án érkezett válasz.

Lehet, hogy bennem van a hiba, és nem sikerült jól megvilágítanom a kérdést. Az adott válasz bár terjedelmes, de a problémákat inkább megkerüli, minthogy válaszolna rá. Ezért is döntöttem úgy, hogy II-es számon megismétlem a kérdést és ezúttal kifejezetten törekszem, hogy érthető legyek.

Magyarázatra nem szorul, hogy manapság a természetvédelem rendkívül szigorú normákat alkalmaz. Teszi ezt azért, hogy védje a természeti értékeket. A túlzott szigor abból fakadhat, hogy sok a rossz tapasztalat. Ha az alapkérdésre a bányákra gondolunk, a múltban nagyon sok ezek közül gondozatlan tájsebet okozott. Meglátásom szerint erre nem az a helyes válasz, hogy ésszerűtlenül tovább szigorítsunk és ezzel rontjuk a gazdaság versenyképességét, hanem, hogy biztosítékokat keressünk a táj-rehabilitáció végrehajtására és ezeket az érintettektől meg is követeljük. Eddig ez még mindig csak táj-rehabilitáció. Egy haladottabb forma lehet az aktív táj-rehabilitáció. Ennek keretében az amúgy is kötelezettségként kirótt rehabilitációs munkák az eredeti természeti állapotokhoz képest is többlet értéket állítanak elő. Egy kőbányából, ami egy terméktelen kopár terület alatt húzódott, ami megművelhetetlen volt és csak gáz termelt, a kőtermelés befejeztével az aktív rehabilitáció létrehoz egy horgász, vagy csónakázó tavat, esetleg egy mountainbike, vagy motor-cross terepet stb.

Jól látható, hogy ezekben az esetekben nem lehet a rehabilitáció teljes költségét a bánya vállalkozóra, vagy művelőre hárítani, de a helyi önkormányzat érdekelt lehet abban, hogy az új mű előálljon. Ráadásul az állam is érdekelt lehet, hogy ott munkahelyek létesüljenek, fellendüljön a turizmus stb. A bánya vállalkozó is szívesebben látja forintjait egy ilyen rehabilitációs programban, mint egy olyanban, ahol szépen elkészítik a rézsüket, vékony

termőréteggel fedik be az egyenes felületeket és a gaz ugyan úgy ahogyan azelőtt is tette, tovább terem. Az ilyen aktív rehabilitációs esetekben a költségvállalás oldaláról a bányavállalkozó és művelő mellett szerep juthat a helyi önkormányzatnak is. Az államnak sem szabadna elzárkóznia. Ráadásul a források nagyrészt fedezhetőek volnának az uniós Strukturális Alapok keretéből, nagyon csekély állami önrésszel. Ilyen esetekben talán egy egyszerűbb engedélyezési eljárás is megtenné, ami a gazdaságra kisebb terheket ró. A bevételből megképződik a rehabilitációra szánt vállalati jövedelem, az önkormányzatok célirányosan felhasználható helyi adóbevételekhez juthatnak, és ehhez társulna az uniós finanszírozás.

Remélem ezúttal sikerült körülírnom a helyzetet, ami után feltenném a kérdéseimet:

- 1) 2004. év végén a hivatalos adatok szerint a Strukturális Alapok különféle programjaiban szerződésekkel nagyon kevés pénzt sikerült lekötni, de az ígervények területén sem sokkal jobb a helyzet. Lát-e lehetőséget a Minisztérium, hogy 2005-ben valamelyik „OP”-ben a fenti szemléletben aktív táj-rehabilitációs programokra kiírást kezdeményez ?
- 2) Van-e átjárás a fenti értelemben az „OP”-k között ? Aktív táj-rehabilitációs programkiírások elvileg beleférhetnének a „KIOP”-ba, egyes esetekben a GVOP-be is, de a kisebb ügyeknek nyilvánvalóan az AVOP-ba lenne a helye. Mellesleg jegyzem meg, hogy az AVOP 2004. év végi lekötöttsége és főként kihasználtsága alig mozdult el a „O” százalékról a kormány hivatalos adatait figyelembe véve.
- 3) Folyik-e gondolkodás fenti szellemben a II. Nemzeti Fejlesztési Terv összeállításának kapcsán ? Lehetséges lesz-e aktív táj-rehabilitációra esélyes esetekben a nyersanyag lelőhelyek vonatkozó engedélyeinek gyorsabb (egyablakos) intézése, ha az ügyfelek (bányavállalkozók és helyi önkormányzatok) kötelezettséget vállalnak az aktív táj-rehabilitációra és az ezzel kapcsolatos pályázatok benyújtására.

Remélem ezúttal sikerült érthető és konkrét kérdéseket megfogalmazni, amire tisztelettel várom választát. Egyben tájékoztatom, hogy a kérdést az érintett Tárcánélküli Miniszternek, és a Gazdasági –és Közlekedési Miniszternek is megküldtem, mert a válaszok ezen szakterületeket is érintik.

Budapest, 2005.január 21.

Üdvözlettel:

Dr. Boros Imre

